غزل

ـــانونه پکې وتـــــــــړم
زه نيت دهرلمانځه تـــړم

ـايي کې عادت شوی يـــم
ــې له ننه دروازه تـــــــړم

وخاپونه رانه يونه ســــــي
دبرکـــلي چينه تـــــړم

ل په ښکلوپاڼوکـــــــــې
ـــفظونه پکې زه تــــړم

ې اوښکې په لاس وڅاڅي
تنۍ دګرېوانه تـــــــــړم

! ښکلی نه يې خوښ مې يې
و په تا پورې دا زړه تــــړم

خاپونه

غزل

رايـــې وړو هـــوا کـــې په هـــوا باران
دغــــه کاغذي کــــشتۍ او دا باران

نه ورکـــوي خلـــکو ته يو غرېپ اوبه
شکـــــر چې را اوري په هر چـــا باران

سترګو کې چې وران درته رانجه نه کړي
لــــــپو کـــې رانيســـمه لـــه تا باران

دومـــــــــــــره دې راو اوري، راو اوري
اوښکې مې چې ورکې کـــړي له ما باران

ګوره چې انـــــکار له ميني ونه کـــــړې
زما او ستا په منځکې و شـــــېـــدا باران

يـــــاره حـــــليمي له تندې مړ شومـــه
کلـــــه به را اوري پــــه دې خـــوا باران

حضرت خان حليمي

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

داچې له هــــرې خوا ډبرې راځي
خود به دې غرونو ته کوترې راځي

له سترې ژونده چې انکار ونه کړې
په ژوند کې هــر ډول خبرې راځي

دغره شپونکي په سپېرو شونډو ویل
خولې ته مې تل دغم سندرې راځي

دستا دشونډو جام کې څه ؤ آشنا
اوس مې په سر باندې چکرې راځي

یوه سپین کالي بل سپین کالي ته ویل
راځــــه چې ځــو دلته سوالګرې راځي

حــــليمي زړه دې ښه سمبال وساته
په دغــــه لار نن جــــادوګرې راځي

خاپونه

غزل

له تا چې راغـــلمه په لار کېناستم
دزړه له درده زه قـــرار کېناستم

تورو بـــارودو دلوګــــــیو منځ کې
په خپلو وینو سور سینګار کېناستم

میـــنه خــــو ما دروغ دروغ ګڼله
داځنګه زه په دې انګار کېناستم

دا زه پښتون ستا دټوپک شپېلۍ ته
ډېر ناخبره لـــکـــه ښکار کېناستم

بادونو راوړم ستا تر سرو اننګو
زه حلیمي لکه غبار کــــــېناستم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مړه کېدل به څراغونه توره شپه کې
چې راتلل به طوفانونه توره شپه کې

په رڼا ورځ به په خپله پکې ګیر و
اچول یې چې دامونه توره شپه کې

زما ورځ خو له ماښامه شروع کېږي
په سر واړوم جامونه توره شپه کې

اعتبار دلته یو بل باندې څوک نه کړي
اوس څوک نه کوي خوبونه توره شپه کې

ته بې غمه په پالنګ باندې ویده یې
زه دې ګورم تصویرونه توره شپه کې

حلیمي اشنا له تا نه چې راتلمه
ړنګول مې پښو خاپونه توره شپه کې

غزل

الوتل کړې په ګډا یې، په هوایې
غېږ ته نه راځې هوا یې، په هوا یې

ستا دکلي خلک واړه درپسې دي
ته راوان له دې دنیا یې، په هوا یې

دکابل دتخت کیسه څومره اوږده شوه
تخت ته وواېه دچا یې ؟ په هوا یې

دحالالا تو په تور تم کې خړ پښتونه
په نړۍ پسې له شاه یې، په هوا یې

حلیمي جانانه کله به رادرومې
ته مې روح یې ته مې ساه یې، په هوا یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خاموشي وه سیورى هم راسره نه و
د درد شپه وه دځان غم راسره نه و

له ژړا نه مې زړه ډېر و راډک شوی
په لېمو کې دومره نم راسره نه و

دوخت ډېره مجبوري وه گرانه یاره
ستا کوڅې ته یو قدم راسره نه و

اوس چې ښکلیه ستا نامه نشم لیکلی
ماشومتوب کې هېڅ قلم راسره نه و

خپل زړګی مې اوس له تاسره درپاتې
ښکلیه رایې کړه چې تلم راسره نه و

حلیمي او دملګرو په قسمت کې
په حجره کې نن چلم راسره نه و

غزل

د ستا پر مخ باندې پراته گردونه
لکه چې وي پر گل د غره گردونه

یو خوا د زلفې په هوا الوتې
بل خوا هوا ورته راوړه گردونه

د مخ هینداره کې یې څه نه ښکاري
د چا چې ډېر وي پاس پر زړه گردونه

سترې ستومانه چې تر کوره راشي
پر اوږو راوړي خر سپېره گردونه

حلیمي ته چې کله تلې له کلي
درپسې شا نه الوته گردونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ناست یمه له ځان سره یوڅه لیــــکم
دردپه سپینه پاڼه کې دزړه لیــــکم

خلکواعتبارپه ښکلوونه کــــړئ
داسې یواعلان په دېواله لیــــــکم

جوړه یې مرمۍ کړه دایې وویــــــل
زه په دې اجل دپښتانه لیــــــکم

یوسړي مې زړه کې ځای نیولی دی
داجمــــله دزړه په دیواله لیـــــکم

ته مــــې حــــــلیمې ډېرپوروړی یې
تاپسې دژوندهره شېــــبه لیـــــکم

خاپونه

غزل

ستاداوربل سیوري ته دمه راوړم
ښکلیه جانانه ژوندله غمه راوړم

له تورو وینویې خالــــونه کېږده
لپه کې زړه درته صــــــنمه راوړم

چې دپښتون ځادرته زیان رسوي
دا ازغــــن تار به له تورخمه راوړم

دپردېسي په سرولمبو سوځــــېږم
تاته دینارلــــه جــــــهنمه راوړم

نن یې ملګروراته داسې ووېــــــل
حلیمي سترګوکې دې وړمه راوړم

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بېګادشـــپې سرې هواسره مرغان الوتـــل
ستاانتظارکې مړه، مړه څاڅکي دباران الوتـل

په خړوخاوروشمعې اوښکې تویولې اشنـــا
زماپه لاس کې سوي، سوي پتنګان الوتـــل

هغولاسونونه چې موږبه ترې دعاغوښتــله
هغولاسونوباندې کاڼې پرانسان الوتـــــل

دستادتلوشپې بېګاراته په خوب کې راتلـې
په تاپسې مـــې دواړه لاسه پرېشان الوتـــل

دصـــحراباده چې زماپه لور راوالوتلــــې
زماله غېږې تصـــویـــرونه دجانان الوتـــل

حلیمي موږپه هغوخلکوپسې ځـــوروان یو
دچاله وېرې چې په خوب کې ماشومان الوتل

خاپونه

غزل

لکه بنګړي چې له مړونده باســـي
داسې اوس ماله خپله ژونده باسي

هغه دخیرکارکې نه دی اخـــته
هغه یوچاته غټه کنده باســـــي

دنن سبادزمانې مـــــــینان
یوبل دمینې له سوګنده باســـي

هغه چې تابه دخپل ځان ګڼـــله
اوس یې له کلي په څرګنده باســـي

راتــه غوسه کې وایي ښه ده مړشه
دزلفوتارمې له پیونده باســـــي

ښکلیه ته هغه حلـــــیمییادوې
هغه خونشته تللی ژرنده باســــي

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته مې رنګ دژوندانه یې هــــــېر مې نه یې
په هر وخت کې مې په زړه یې هېر مې نه یې

ستا تصویر ته مې بېګا شپه مې شبګیره کړه
که زما په خــــنګ کې نه یې هـــــېر مې نه یې

ســـــــــتا یادونو ډېوې بلې ساتم زړه کې
ته که ورې بېلتانه یې هـــــــېر مې نه یې

دســـــــپېرو شونډو په جام کې به دې څښمه
دسرې چینې اوبه یې هـــــــېر مې نه یې

تاپسې مې مـــــــینه ناکه اوښکې درومي
زما سترګې او لېمه یې هـــــــېر مې نه یې

ته پر ما حلـــــــــــــیمي یاره باور وکړه
هېر مې نه یې، هېر مې نه یې، هېرمې نه یې

خاپونه

غزل

سپېره بادونه خړې خاورې دي منظرتږی دی
بارانه و اوره دپېغلو هرګودر تـــــــږی دی

په دومره سترې پرېشانه زندګي کې خلـــــکو
ماخو لا څه کوې زړګی دسمـــــــندر تږی دی

له کوره مه رواځه ښکلیه رانه وبه دې خوري
دلــــــــته دځینو انسانانو تر یخ نظر تږی دی

څومره رڼې، رڼې خولې یې درنه وباسلــــــــې
ښکاري دستا په سر جانانه دغه لمر تږی دی

دکابل جان دســـــــیند څپو نن راته داسې ویل
په غور ځنګونو کوز ور ځمه خړ خیبر تږی دی

حلـــــیمي دوی خو دشرابو جام په سر واړوي
دوی څه خبردي چې دلارې مسافر تږی دی

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سترگـــې مې له هر څه نه خبرې دي
خـــوله باندې پرتې راتـــه ډېرې دي

اخــــلي هم سرونه هم ايمان دلـــته
دلته دا پـــيســـې څه زوروري دي

زه به يې گـــرېوان په تار کې وپېيـــم
اوښکې د ســــتا ښکلې ملـغلرې دي

دغه دېواله کـــې د مـــرمۍ نښـــې
ناستـــې بيا له پاسه پرې کـــوترې دي

وه ظالـــمې څنگه تکـــې تورې دي
ښکارې چې خوړلې دې گور گورې دي

هېڅ دې حليمي خيال کې راوړی نه شم
نـــن زما د خيـــال ماتې وزرې دي

خاپونه

غزل

ماانځورکړ داخپل زړه په دېـــواله
باران راوستــــې اوبه په دېـــــواله

راته گران دی چې جانان پکې اوسېږي
ځـــــکه لاس وهمه زه په دېــــــواله

دکلونومسافـــــــربه بېرته راشي
هروخت گورمه کارغه په دېـــــواله

وه ظالمه ! ســــــتادتورټوپک مرمۍ
خښېـــدلې دېواله په دېـــــــواله

حليمي چې رانه ځې نښه دې غواړم
راته ولـــيکه يوڅه په دېـــــواله

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې له ښنو مې هره لاره ورکېدله
بړبوکۍ وې له غباره ورکېدله

په سجدو کې ډېر سکون و پاکه ربه
وېره زما له ګنهګاره ورکېدله

مخامخ چې راته ناست وی څه به ښه وه
داګیله مې اوس له یاره ورکېدله

دنښتر دڅېو شور وزه او ته ؤ
یوه خبره له ما خواره ورکېدله

دپردي وطن کوڅو او په ګرمو کې
زندګي مې ستا لپاره ورکېدله

حلیمي دراتلو غږ به چې راوشو
داسې وخت کې به هنداره ورکېدله

خاپونه

غزل

لکه مرغۍ دستاله سترګو الوتله مینه
زما په زړه باندې جانانه کېناستله مینه

په لمدو شګو به مې څو، څو ځله ولیکله
دسیند څپو به بیا له ځانه سره وړله مینه

له دغه ښاره چې تېغر کله دجنګ تېولېده
دخلکو زړونو باندې ورو، ورو ورېدله مینه

پښتونه ستا دژوندانه په دغه وران تصویرکې
ستا دګرېوان له هره تاره څڅېدله مینه

دژوند بازار وپکې نرخ هیچاته نه و معلوم
چا اخیستله چا وړیا لاس ته راوړله مینه

حلیمي ووایه دا څه درباندې شوي اشنا؟
دستا په مخ کې به مې هر وختې لیدله مینه

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دغه خبره مې دخپل زړه له مـــــحرابه کېږي
دا زندګي خــــــو نه له جام نه له شرابه کېږي

زه رالوی شوی په سرو وینو او په جنګ کې یمه
اوس مې دستا په لاس کې کـرکه له ګلابه کېږي

زما دوران کلــــــــــي جانانه دامې ښه ومنه
له تاسره مې مینه ډېره بې حسابه کـــــــــېږي

په سرو غرمـــــــو چې مسافرو ته اوبه و کوې
دا بارانونه خو له دغه یوه ثوابه کـــــــــیږي

حلــــــــیمي داخلک په دې خبره پوهه دي چې
دا ناروا کارونه واړه له جنابه کــــــــــېږي

غزل

داچې ورک له مانه خوب دی بل څه نه دي
دا دمینــــــــــې لېونتوب دی بل څه نه دي

چې په ماپسې له شانه کاڼي ولــــــــــــې
دادې نوی پېغــــــــلتوب دی بل څه نه دي

کــــــــــــــومه تمــــــه درته نه لرو خانیه
دازمورږه مېلـــــــمه توب دی بل څه نه دي

لوی سړی یي په خبره نه پوهـــــــــــېږي
تاکې هغه ماشومـــــتوب دی بل څه نه دي

داښاري جینکـــــــــې دومره ښکلې نه وي
دا یې واړه سینګارتوب دی بل څه نه دي

حلــــــــیمي څنګه حیران آینې ته ګورې
له تاتللی زلـــــــــمیتوب دی بل څه نه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لــــــکه شبنم چې دګل پاڼوپه لمنه کــېـنـي
داسې هغه راځي زما په زړه دننه کېـــــني

ښـنـه غواړم خفه نشې بس څه وکړمــــــــه
زماداترې نظرســــــتاپه غونډه زنه کېني

زموږ هیواد ته به داورکه سوله کله راځي
زماپه خیال کې تل همدغه یوه پوښتنه کینـي

ګومان مې دادی هغه تللـــــی مسافربه راځي
یو تور کارغه دی چې همېش دلته په غنه کېني

داکوم رواج دی حلیمي او څومره ظلم کوو
چې یو بوډا ته په نامه څوارلس کلنه کـــېـني

خاپونه

غزل

وخت خــراب دی تر کوځې نه راوځي
ښکلـــي هېڅ له دروازې نه راوځـــــي

خیال کوه هسې نه درنه خفه شـــــــم
ښه لفظونه ستــــــا له خولې نه راوځي

ټوله ورځ په مزدورانو ظلـــــــم وکړي
بیاډاربړي خان دشـــــــپې نه راوځي

تل دتورو اوږدو زلفو خیال کې ډوب وي
شېـــــــــخ له جېبه اوس تسبې نه راوځي

دیارمینـــــــــې مې په زړه اور بل کړی
داسې اور دی چې لمبــــــــې نه راوځي

یوه ښکلي حلیمي ته دا ویــــــــــــــــل
ستـــــــــاله لاسه اوس پېسې نه راوځي

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ورک منزل دی مسافر یم، ځم روان یم
در په در خاورې په سر یم، ځم روان یم

خدایه ستاپه دومره لویـــه دونیاگۍ کې
بې ساحله سمــــــــندر یم، ځم روان یم

ډېر په کړس راباندې مه خانده کوڅه کې
ډېر زخمي دزړه په سر یم، ځم روان یم

ته زما په قدر کله هم پوی نه شـــــوې
زېړی لمر دمازدیگـــر یم، ځم روان یم

حلیمي لکه اغزی تاته داســـــــــــې
سـتاپه سترگو کې اکثر یم، ځم روان یم

غزل

زړه مې په ژړا وي بې له تا
ژوند راته بلا وي بې له تا

ته لکه باران دپســـــــرلي
وچه هره خواوي بې له تـــا

ستاکوڅه کې ما وهي په سر
خوښه دهر چاوي بې له تـــا

وکړه ته پوښتنه دهـــــــغه
ناست به تر سباوي بې له تا

راشه له پردېسه حلیـــــــمي
ورانه به پکتیاوي بې له تا

غزل

که دنفرت غشو څېـــرلي زړونه
موږ بيا دعشق په تار گنډلي زړونه

دياریٔ چل باندې پوهېږو خلـــکو
په مينتوب کې مو گټلـــي زړونه

په زړه يوه په ژبه بله وايـــــــي
له داســـې خلکو مو ساتلي زړونه

پښتـــنو نور پرې اعتبار ونه کړئ
ډېر يې سينو کې دي وژلي زړونه

حليمي مينې ته يې څنگه ښه کړو
ښکليو مو هر ځای کې داغلي زړونه

غزل

چې جـــوړوي زموږ له کــــوره بلا
خدای به يېووهي په تـــــــوره بلا

دوروریٔ غېږه به زه در کـــړم اول
له اوږې وغور ځوه ورورە بــــــلا

کلي کې هر سړی په څنگ تر ېنه ځي
خدای پيدا کړې له ېوې موره بــــلا

ای مسافــــره په دې لار لاړ نه شې
دې لار کې شته يوه سړي خوره بـــلا

دمور او پلار دعا دې وړې اشـــــنا
حليمي ځکه شوه نسکوره بـــــــلا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

داچې په ماباندې رڼا راتهولـــــــــه
دا دخوږې مور په دعا راتهولـــــــه

ددې خږ پږ سالو دې ځار شم جینۍ
پکې دتهول کلي حيا راتهولــــــــــه

ربه ژوندون مو په خوښي بدل کــړه
درته مو لپوکې ژړا راتهولـــــــــــه

زموږ دخلکو خيال جنگي غوندې دی
ځـــکه پردوی باندې بلا راتهولـــــــه

حــــــليمي مه ځه دپردېس په لوري
ستا په ليدلو زما ساه راتهولـــــــــــه

غزل

روغ به نه شي پر بل چا دازړه
ما بايللــــــــی دی پر تا دازړه

ورته ووايه چـــــــې نه خاندي
رانه وړي تل په خـــــندا دازړه

ته چې لاړلې په تاپســــــــــــې
څړيکې، څړيکې شو زما دازړه

خوئ زما د مـــــــــــــلنگانو دی
په ســـــينه کې مې پاچا دازړه

خدايه ما حلـــــــــيمي وساتې
له مــــــاخوري يوه بلا دا زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په چیغو ژاړي دخپل یار په قبر سر شکوي
پرونۍ ناوې نن مشکنې له ټټر شــــــکوي

پښې یې ورماتې کړلې ملا یې هم ورماته کړله
اوس اوسپنیز لاسونه څنې له نښتر شـــکوي

لکه وحشي زمور دکور په دېوالو را اوړي
په نیمه شپه کې مو پردې زمور له ور شکوي

ظالم لوټ کړې ده زمور دخوشحالۍ خزانه
خدایه تباه یې کړې هغه چې لر او بر شکوي

بیایې لیدلي ده خوبونو کې شهیده لـــــیلا
ځـــکه هغه مین گرېوان په هر گودر شـــکوي

خاپونه

غزل

داپه زړه زماارمـــــان دی
ستاراتله زماارمـــــان دی

چې دېوران واړه سینگارشي
داسې کـــړه زماارمـــــان دی

دپردي وطـــــــن کوڅونه
خلاصېده زماارمـــــان دی

ستادمینې په دریاب کـــــې
عرقېده زماارمــــــان دی

حلیمي له تانه غـــــــېره
اخیسته زما ارمـــــان دی

حضرت خان حلیمي

غزل

اې زمانصيبه خواره،يم بې يـــــاره
دژوندون په هره لاره،يم بې يـــــاره

درقيب له لاسه داسې پرماوشــــــوه
زه اوس گرځم بې ر يباره،يم بې يـــاره

نورزماله دې پردېسه زړه مات شـــوی
هره شپه يم بې قراره،يم بې يـــــاره

هله ورشه لاس په لاس يې غېږته راوړه
زه به مړشم خدای دپاره،يم بې يـــاره

ماحليمي ته اوس ملنگه دوعاوكـــړه
يم بې كليه،يم بې ښاره،يم بې يـــــاره

غزل

زه او دا اوږدې لارې
ژونده ستاپرتې لارې

ستاغم کې مې نوې کړې
دادمېـــــخانــې لارې

دلته به تـــــرڅوخدايه
وي په ويــنوسرې لارې

تاته انتظاركـــــوي
زمـــاددروازې لارې

كلـــــــكوارادولاندې
لويې شـــــي وړې لارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماباندې راتنگې شـــوې
ستاسودکـــــوڅې لارې

ښې لارې ددې کلـــــې
دې دهـــــــديرې لارې

دلته کې مين خـــــلک
تل وهي دشـــــپې لارې

موږه پښـــــــتنوباندې
بندې دتوبـــــې لارې

مانه حـــــليمې اشنا
ولې بدلـــــوې لارې

غزل

په غمونو به يې خــــورې پخې
دزړه غوښې مې دې کړې پخې

نازولې پرې راځي خــــلکو
ورته واړه کړئ کـــــوڅې پخې

په منگي ياراو به ورکــــوي
چې شي ژر، ژرشنې منې پـــخې

بې وفاياره ســــــتاپه تصوير
ماپرې کش کړې کرښې دوې پخې

حـــــليمي جانان مې روغ نه دی
راپيداکړئ زولنې پـــــخې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دپښوخاپونه يې زماپه زړه کې پاس پاتې شول
شونډورنگونه يې په څنډودگيلاس پاتې شول

ته چې ددغې زمانې په رواجونولاړې
ماته دعمرپيغورونه په مراث پاتې شول

ماچې ددردکيسه راواخيستله تاته اشنا
دستاپه شونډوکې لفظونه دلباس پاتې شول

خيردی که مادرپسې اوښکې باران کړې نه دي
خوپه گريوان مې سيلابونه داحساس پاتې شول

حليمي ته خوماپه خواداسې لېدلی نه وې
داوښکوڅاڅکي دې رانه زماپه لاس پاتې شول

غزل

زړه مې نه کيږي زه بياځمه روان يم
مجبوري ده چې له تاځمه روان يم

ديوې کلکې غيږې په ارمان زه
تاته راغلم نن سباځمه روان يم

ورشه راوړه ماته بېرته شنه بنگړي
جينۍ نه اخلې سوداځمه روان يم

سترۍ، سترۍ يم يوه لپه او به څښنم
کاڼي مه وله ماما ځمه روان يم

زه حليمي دپردېسۍ گرمۍ وهلی
اوس په لارلکه بوډاځمه روان يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه عجیبه غونډې کمـــال دې وکړ
خفه دې ولیدمه ســــوال دې وکړ

چې بې پوښتنې دزړه کورته راځي
ځومره دښې زندګۍ خیـال دې وکړ

تارانږدې کړه خولګۍ رادې نه کړه
هسې دمینې یومـــــثال دې وکړ

وه په پردي ټوپک مین لالــــیه!
په خپل وطن باندې څه حال دې وکړ

حـــلیمې نن راته په سورنه ښکارې
ډېرپه وړه کیسه جـــنجال دې وکړ

غزل

تنهایي ده دېوالونه راســــره دي
ته که نه یې ستا یادونه راسره دي

مازدیګر دې چې په مینه راکـــتل نو
اوس دمینې کتابونه راســــره دي

مروره یاره داځلې مې مــعاف کړه
مخ راواړوه ګلونه راســـــره دي

دا دې څه چل کړی یاره خبر نه یم
ستا په اړه ډېر خیالونه راسره دي

حــلیمي دژوند له خونده خبر نه یو
خیر غواړو سوال جامونه راسره دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ماښام ستوری مې دا ستا په محبت نیولـــــــی
همدغه ستوري ستا له حسن نه لذت نیولـــــــی

زړه مې ماشوم غوندې ژړا کړي ورته وایم غلی!
خدای خبر کوم یوه ذاهد په کرامت نیولـــــــی

لکه هندو لاس په نامه راته هـــــمېش ولاړ وي
راسره مینه محبت یې په دولت نیولـــــــی

ده خــــو ویل چې به یې اور ته غورځوی نو ولې؟
زمــــا زړګی ښکلـــــي دی داسې سلامت نیولی

زه حلیمي به پښتون نه یم که ســـــتا مینه پرېږدم
دمیني ځای مې ګرانې ډېر په عقیدت نیولـــــی

خاپونه

غزل

نوري نه کړمه بادونو پسې مــــنډې
چې وهمه ستا په پلونو پسې مــــنډې

بېګا شپه مې دزړه حال ورته ویلی
اوس وهمه دېوالونو پسې مـــــنډې

ددې ښار او ددې کلي بدرنګۍ ته
چېرته وکړمه رنګونو پسې مـــنډې

ماته یوه شېبه دمینې ده ګلـــرنګه
نه د ډېر عمر کلونو پسې مـــــنډې

نن مې ستا دهېرولو چل زده کړی
یاغي خیال وهي یادونو پسې مــنډې

له غم ډکه زندګي حـــــلیمي ښه ده
زړه مې نه غواړي خیالونو پسې منډې

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زموږه زړونه له سينو پرېوځـــــي
دغم ګردونه په لېمو پرېوځـــــي

دژوند كاسه به يي نسكوره وي تل
څوک چې دبل په ارمانو پرېوځـــي

شېخه په زړه كې دې ګـــناه پټه ده
ځكه تارونه له تسبو پر ېوځـــــي

هلته دبل مال په رڼاغلا كـــــوي
بياځي جومات ته په سجدو پرېوځي

غريبه ستاله مظلوميت نه قــــربان
كه خړ ګـــــــردونه په لېمو پرېوځـــي

زه حلـــــيمي ورته حيران، حيران
چـــــې دمرميو په ويشتو پرېوځـــي

خاپونه

غزل

څومـــره دننه په پردو كې اوســـــــــي
پښتنې بياهم په لمبو كې اوســــــــي

واړه له اوښكو سره وبهـــــــــېدل
زما ارمانونه په لېموكې اوســـــــي

ښه په ارامه كړي خوبونه هــــــغه
څوک چې په دې خړو خېمو كې اوسي

چاچې بې ځايه غيرتونه كـــــــول
اوس په رڼا ورځ په تيارو كې اوســـي

دچا په مخ باندې ګــــــردونه پراته
څوک په رڼو، رڼو شيشوكې اوســـي

داځيني خلک حلـــــيمي جانانه
زموږ د زړونو په كورو كې اوســـي

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زموږ دچم واړه ښکلا دغم غبار وخـــــوړه
هم مو په سترګو قدمو دژوند لار وخـــــوړه

هغې مرغۍ چې کله دې ونې ته خلې راوړه
هغه مرغۍ په خپله ځاله کې نن مار وخوړه

داقاروني غوندې دنيا باندې به څه کړي هغه
نه يي په ځان وخوړه نه يي په خپل پلار وخوړه

دهغه دنګه او داښکلې کليواله ځـــــــواني
دغريبۍ لــه لاسه واړه ترېنه ښار وخـــــوړه

هېڅ به خپه نه شمه مه راځه غوسه مـــــکوه
دانرۍ شونډه دې بې ځايه په انکار وخــوړه

حليمي داسې خو هم نده چې يو تا وخـــــوړه
دغم څپېړه دلته هر سړي په وار وخـــــوړه

غزل

هـــــمېشه ډېره زما د زړه په تل يې
ښکاري داسې رســـېدلی ترمنزل يې

دستا تورې غنم رنګې ښکلې سترګې
هېر مې نه يې ماليدلې چې پوځل يې

داچې لاس ترزنې هر وخت تاته ګورم
ګرانه خوښ مې ځکه يې شډل بډل يې

ته که هرڅو له مالرې، لرې لاړشـــې
په نصيب کې مې جانان يې زما خپل يې

ستا ښکلا زما له زړه نه غېږه تاوکړه
حلــــــيمي آشنا دزړونو والا غل يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په خپل وطن کې دمرمیو په ویشتو لاهـــــو شوې
پردي وطن کې مو ځوانۍ په سرو لمبو لاهو شوې

گیلې به نه کوو راځه دســـــــــــمندر غاړې ته
زموږه هیلې د پردېـــــــس په زولنو لاهو شوې

پردو ته هېڅ نه وایو خپلو کې په جــــنگ اخته یو
دسمون لارې مو دجهل په تیــارو لاهـــــو شوې

اوس به یـــې هم تـــــمه له ما وي او کنه ملگرو؟
د لېـــونۍ د مینــــــې هیلې په اوبو لاهــــو شوې

حلیمي گوره چې سندور په خـــــــپل تندي ووهي
دکابل پېغلې دهندي په سر یالو لاهــــــو شوې

خاپونه

غزل

مـــــه درومه څنگه به دې زه ساتمه
ستا په دیدن باندې خـــپل زړه ساتمه

چې خوله دې راکړه زه څه نه وایمه
اوس به زه هروخت پټه خوله ساتمه

ولا چې دومره په ما گران یې اشنا
خاوره په جېب کې ستا دپله ساتمه

چې په خوارانو سلام نه اچـــــوې
دداسې خـــــــلکو پروا نه ساتمه

ما حــــــــلیمي ورسره روغه وکړه
اوس یې هر ناز پاس په لېمه ساتمه

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هم مو خوري هم دبلا سيوري ته ناست يو
مور بې وسه دهرچا سـيوري ته ناست يو

دې وطن کې غريبي له هرڅـــــــه ډېره
مجبوري ده دپاچا ســـيوري ته ناست يو

مسافـــــــر يو لر مو پرېږده چې دمه شو
څه به نه وايې ماما ســـيوري ته ناست يو

مور دمينې مـــــــلنگان يو خير غواړو
ديدن راوړه دکلا سيوري ته ناســـت يو

دچـــــــنار په شانتې دنگې لاړه نه شې
حـــــليمي وايې دتا سيوري ته ناست يو

غزل

وار ونه کړې خپل بانه درسره يوسه
روغ يې يوسه زما زړه درسره يوسه

مسافره ته ستنېږې خــــــپل وطن ته
زما يار ته سپين وېښته درسره يوسه

مور ځوانانو ته څه مه وايه مرگيه
ددې کلـــــي ټول زاړه درسره يوسه

مينتونه او زارۍ به ډېرې نه کـــــــړې
خوله دې راکړه بيا اوبه درسره يوسه

حليمې د مينې چل راځينې زده کړه
راشه،راشه دا تراخه درسره يوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو مې په ستوني کې سلگۍ پرته وه
بل مې په جام باندې خولگۍ پرته وه

هغې په ښکلـــو او خومارو سترگو
په وير لـــــړلې زندگـــــۍ پرته وه

په ټول جهان باندې تياره خوره وه
زما په غېږه کې سپوږمۍ پرته وه

ماچې دستا په لور قدم اخـــــيستو
په لار کې ســـــــل گزه رسۍ پرته وه

دليــــوني حلــــيمي پرلــــــــمن
دارمـــــــانونو کـــــکرۍ پـــــرته وه

خاپونه

غزل

په سپينو گوتو له تصويره خــــــړ غــــبار اوباسي
ستا دراتلو امــــــــيد يې نشته انتظار اوباسي

ښه سره غرمه ده سيوری نشته وار خطاغوندې دی
په گرمو شگــــو باندې ونه دچـــــــــنار اوباسي

زموږ دکلي لېونی دومره زړه سوانـــــــده دی چې
پر ونه خـــــــيژي دکارغه له ځـــــالې مار اوباسي

څه دمـــــــــجلس ښکلي ياران يې ترېنه وسوځول
اوس ځي دزهرو هغه بوټی دکـــــــوکنار اوباسي

دخدای دپاره لږ تپوس دحلـــــيمي خو وکړه
په لار کې ناست دی له شلېدلي گريوان تار اوباسي

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ترې قربان شمه، قـــربان پخوانی دی
داتصویر مې دجـــانان پخوانی دی

پرې پوهېږمه چې ما خـــــطا باسي
ستا په سترګوکې شیطان پخوانی دی

ستمونه اوظلـــــمونه ښه پرې وکړه
هېر يې نه کړې دا افغان پخوانی دی

چې ټوپک را واخلي شاوخوا ته ګوري
دغـــه فکر د انسان پخوانـــــی دی

لېونی ته قناعت ورکول سخت دي
چې کوي يې دا ګومان پخوانی دی

پښېمانه ترېنه نه شې خوله دې ورکړه
حلیـــــمي زړه کې ارمان پخوانی دی

خاپونه

غزل

اوښکې تر ېنه څاڅي نم کې ستړې شوې
سترګې مې دستا په غم کې ستړې شوې

لار دپښتانه يې بنده نه کـــــــړله
ښې ډېرې پیرې تورخم کې ستړې شوې

ســــــتا دښایستونو په غزل کې مې
ګوتې مې نن دې قـــلم کې ستړې شوې

بې له کرکې یاره دلته څه نشـــــته
زموږه ارواګانې چم کې ستړې شوې

یاره حــــلیمي چې نور به څه کېږي
هیلې مې په هر قدم کې ستړې شوې

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دستا په مینه مې یقین اوباور دواړه وشول
له تاســـره چې دیدنونه په ولاړه وشــــول

زمونږ دوچو سپېرو شونډو شوه دعا قبوله
ښه بارانونه مو په کلـــي او په شاړه وشول

دجــــهنم له اوره خلکو موږه نه وېرېرو
بلا ظلمونه مې په سر او په دې غاړه وشول

دلته دهر ظالم په زړه کې ارمان پاتې نه دی
څه یې چې وغوښتل هغه کارونه واړه وشول

هغه چې شوی دي، هغو پسې سر مه گرځوه
نه به زه ژاړم او مه حـــليمي ژاړه وشول

خاپونه

غزل

ډېره بدرنگه له هرڅه بـــدرنگه
کیسه زمـــا د ژوندانه بدرنگه

د ښایستونو ښاپېرۍ مـــلگرو
اوس شوه هغه راته له زړه بدرنگه

ما نازولي یار ته داســــې ووې
ته یې گل رنگه خیردی زه بدرنگه

په ملگرتیا به یې نو څنگه ویاړم
چې نه ښایسته لرم او نه بدرنگه

په هر یو لوښي کې خپل رنگ بدلوي
ښکلې ده اوس لکه اوبه بدرنگه

حـــليمي زړه نه کاڼی مه جوړوه
هسې نه مینه کې شې ته بدرنگه

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما په تنهایي کې داعـــــــادت کړی
تل مې ســــــتا یادونو عبادت کړی

اوښکې مې چې پرېوځي ستا نامه واخلي
اوښکو مې نن داسې بغاوت کـــــړی

زه دې چې یوازې کلـــــه پرېښودم
ما له خپله ژونده اوس نفرت کـــــړی

ما خـــــوپه ټول عمر کې له تاسره
بس له لرې، لرې مـــــحبت کړی

ستا داخیرې، خیرې په لـــمن مورې
ما حـــــلیمې سیـــل دجنت کړی

غزل

غنمو لوکوي چکـــونه مې په زړه لګوي
رڼې خولې یې اننګـــو له پاسه خوله لګوي

هغه سرې اوس تصویرونه ټول ساده جوړې
وینو په څېر ته سره رنګونه پکــې نه لګوي

ما خو دستا په دیدن داسې تنده ماته کـــړله
لکه بزګر چې دسرې چیـــــنې اوبه لګـــوي

خدایه له سترګو یې رڼا اخله تیاره پرې کوه
دلته چې څوک یو بل ته ګوته پر ماشه لګوي

دتنهایي په تورو شپوکې حـــلیمي لېونی
دزړه له درده په زنګون باندې سیـــنه لګوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

موري ځمه دا راپســـــــې وشړه
لپه کې دعـــــــا راپسې وشړه

زړه کې مې غـــمونه درنه يوړله
ښکليه لږ خـــــــندا راپسې وشړه

ژوند باندې مې کرکه که راټوله وه
خدايه بيا بلا راپسې وشــــــــړه

ماچې دخوشبو په څېر ترتا راوړي
داســـــــې يـــوه هوا راپسې وشړه

ز ه حليمي که لېونی شـــــــومه
لښـــکر دې بيا پاچا راپسې وشړه

غزل

جام دشونډو مه راکــــــوه مړ نه شم
ډېرې مسافرۍ کمزوری کــــړی يم

هر وختې مې تبه وي ټوخــــــــېږمه
دغې سرې ګرمۍ کمزوری کړی يم

هسې نه له غــــېږې نه مې ولوېږې
سخــــتې مزدورۍ کمزوری کړی يم

کندې، کندې مخ پورې مې مه خاندئ
سترې دنياګۍ کـــــمزوری کړی يم

ياد کې به چې راغله په سلګو به شوم
ډېر خو دې مورکۍ کمزوری کړی يم

زه حلـــــــيمي ټوله شپه ورګورمه
خوب نشته سپوږمۍ کمزوری کړی يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېر دي په هـــنر او په کمال ايښی
تاچې نن په غـــونډه زنه خال ايښی

مااوتابه کلـــه ،چې ديدن کاوو
هغه ځای کې خلکو اوس ديوال ايښی

بيا دچا يـــادونو ځـــورولی دی
ځکه يې په مخ باندې دســمال ايښی

تاخو زه هـــمېش له خدايه غواړمه
وايه زړه کې تا څرنګه خيال ايښی

هغه دظالـــم سړي اوږه باندې
زموږه په وژولو يې مـــډال ايښی

زما چې دټيکري څوکه په څنګ شوله
دامې حلـــيمي دراتلو فال ايښی

خاپونه

غزل

اوس يې په څـــه بهانه غلط کړمه له تانه زړګی
زما له واکه خـــو وتلی دی جانانه زړګی

دخدای لپاره خپلې شونډې په موسکا عادت کړه
يوازې ته يې نورمې تور دی له دونيـــا نه زړګی

هغه آينې ته نه ورګوري وايې ته يې پکـــې
هغه به څنګه صبروي خـــلکو له مانه زړګی

په دې صحرا کې پښو خاپونه دمجنون لـــټوم
ښار ته به يونسم له دغه بيابانه زړګـــی

دکلـــي منځ و ماشومانو راته ځير، ځير کتل
له ما روان و حـــليمي پسې له شانه زړګی

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په رڼا ورځ کې له خپل ځانه ورک شم
په هوش کې نه یمه جانانه ورک شم

مخامخ گوري راته هېڅ نه وایې
په څه خبره زه له تانه ورک شم

چې دخوښیو نصیبونه وشي
په هغه ورځ کې له اسمانه ورک شم

دزندگي په ستړې غېږه کې زه
له تندې مرمه له بارانه ورک شم

لوی سمندر یمه داوښکو اشنا
درک مې نشته له گرېوانه ورک شم

دستا له خیاله اشنازه حلیمي
دصحرا پل یم په اسانه ورک شم

غزل

ماته مې مور په ماشومتوب کې راښودلې پښتو
ماهم په خپله ژبه کلکه ده ساتلې پښتو

دا اوس چې ما وایې رښتیا وایه خوږه نه یمه
زه خو دستا یمه خو تا نه ده پاللې پښتو

زړونه یې ولړزي له وېرې نه گونگي غوندې شي
کله چې ستا له خولې اغیارو اورېدلې پښتو

چې پرې شرمېږې ته یې نه وایې ستا ژبه پرې شه
ستا په وجودکې خو الله پاک ده کرلې پښتو

له خدایه شکر چې پښتون یې پیدا کړی یمه
ما حلیمي په ډېره مینه ده لیکلې پښتو

غزل

زه هره شپه په دې ارمان ویـــــده شم
تصویر ته گـــــورم دجانان ویده شم

سر په شنه کاڼي کېږدم نور څه نه وي
په خپل ریښې، ریښې گرېوان ویده شم

هغه ویل خوښي بنگلـــــــو کې نشته
په سور پالنگ کې سرگردان ویده شم

خدایه لـــــه تا نه مــــــــې دتل لپاره
غوښتـــــې ایمان چې په ایمان ویده شم

زه حـــــلیمي ستا داوربل سیوري ته
غـــــــمونه نه وي ډېر اسان ویده شم

غزل

د اوښکو په څېر یاره گرېوانه کې را ایسار شوې
له خیاله مې وتلی وې په زړه کې را ایسار شوې

په توره شـــــپه چې بې له اجازې له کوره وځې
رښتیا ووایه څنگه په تیاره کې را ایسار شوې

له کــــــلي نه په مـــــــــنډه لیونی درپسې وم
راومې نیوې شکر دی په غره کې را ایسار شوې

خبرې مې کولې د لویانو مخکې چوپ شوم
ته ولې رانه پوښتې چې په څه کې را ایسار شوې

دا ښه دی چې په شرک سره باران حلیمي اوري
له ما نه چې وتلـــــې دروازه کې را ایسار شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکلي مخ نه يې خواږه څڅېدل
سم ګبين وه زما پر زړه څڅېدل

د انګـــــــورو له اوبو راوتـــــــل
ستا په تکه سپينه خوله څڅېدل

زه تنها ومه په زړه مې ستا ياد
باران څاڅکي څومره ښه څڅېدل

څه عجيبه غوندې کمال يې کاوه
له بـــــڼو يې تور رانجه څڅېدل

حلـــــــيمي زما له سترګو نه
ستاد پښو په هر يو پله څڅېدل

غزل

افغانــــــــه پله پسې دې پل روان دی
ستا په وژلو پســــــــې تل روان دی

نن بيا د ښار بڼه بدرنګه ښـــــــکاري
خدايه بيا چا پســـــــې اجل روان دی

دځـــــــوان په سر هوا دسولې راغله
درومي اوس کورته له مورچل روان دی

ز ه به نو څنګه تېرومه دا شپې
چې زړه مې تاسر ه دی مل روان دی

دوطن مينه حـــــــليمي خوک نه کړي
هر سړی ګټه پسې خــــــــپل روان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یارمـــــــې دراتلو راته څه نه وايــې
غــــــم له ما دتلو راته څه نه وايې

شونډې يې له جـــام سره بلـــــدې دي
ځـــــــکه دتسبـو راته څه نه وايې

زړه ته مې اور ورکړ اوروښان مي کړ
ښکلی د ډېوو راته څـــــــــه نه وايي

سر چې په دې خاوره چاورکړی دی
هيڅـــــــــوک دهغو راته څه نه وايي

څانګه کې ګلونه بويوي خـــــــلک
څوک هم داغزو راته څـــــه نه وايي

ما حلـــــــيمي وژني جدايی باندې
تش دمړه کـــــېدو راته څه نه وايي

خاپونه

غزل

هر ځای وي دمـــينې او دګل کيسې
دلـــته وي د درز او دغـــو بل کيسې

ستا مينې دمرګ خولې ته راوستی يم
اورم له هرچانه داجــل کـــــــيسې

ګـــوره له ما لاس دمينې وانه خلې
ډېرې کړي جانان دچل ول کيسې

خپلې به هم واوري په دې کلي کې
څوک چې پټې نه ساتي د بل کيسې

وايي حـــــــليمي کله به ورکې شي
خدايه دا دجنګ او د مورچل کيسې

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څــه قراره قراري ده تنـــــــهايي ده
ړنگه بنگه مې ياري ده تنــــهايي ده

دبې وسه ژوند كيسه به چاته وكړم
دفكرونو كمزوري ده تنـــــهايي ده

بې وفا له لاسه دې صحراته راغلم
په زړگي مې بېماري ده تنــهايي ده

نن دزړه خبره يار ته مخامخ كړم
داخبره ضروري ده تنـــــهايي ده

حليمي دستا لپاره مې په زلفـــــــو
ما پرې كړې ښه خواري ده تنهايي ده

څلوريزې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سا ډوبی

د ژوندانه واړه ښـــکلا ډوبـــېـــده
د غره په سر کې چې رڼا ډوبېـــــده
ته چې له ډېرې مودې وروسته راغلې
له خـــوشالۍ نه زما ساه ډوبېــــده

***

انتظار

په زړونو مو تڼاکــــــې او پولۍ دلته راخېژي
له ستوني مو د غم ډکې سلګـــــۍ دلته راخېژي
پروا يې دومره نه کړو که څراغ کلي کې نه وي
لمر ولوېږي ماښام پسې سپوږمۍ دلته راخېژي

***

حالت

دستاله‌غــمه‌چې‌ژړېږم پرځان
اوس‌لکه‌شمعه‌ويلې کېږم پرځان
تا چې‌بېګا د شونډو جام‌راکړی
نشه نشه يـــم نه پوهېږم‌پر ځان

***

وار

د خپل وجود مې په اوبو کې تصويرونه ويشتل
ستا بېلتانه زما په زړه کې ارمانونه ويشتل
څه توره شپه وه برېبوکۍ وې څاځکي هم ورسره
زما په جـــــونګړه کې يې نن څراغونه ويشتل

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

جدايي

زمورږ په زړونو کې اوس ځای د خندا پاتې نه دی
دلته ټول وير دی دلته څوک له ژړا پاتې نه دی

اختره مه راځه له چا سره دې ولمانځمــــــــه
راسره خوا کې مسافر اشـــنا راپاتې نه دی

***

خوب

بې خـــــــونده شپه وه ارمانونه مې قرار ويده ؤ
په سپين مړوند کې شنه بنګړي زما د يار ويده ؤ

په تــــــور ماښام کې يې پيالې له غمه پورته کړلې
بيـــــا تر سهاره په هوش نه وه ښه خـــــمار ويده ؤ

خاپونه

وير

پر کـــــومه لاړ شمه له غمه خدايه
دلته خو هره ورځې مرمـــــه خدايه

د خپـــــل وطن پر غـــــم مې ډېر ژړلي
سترګې مې درد کوي له نمه خدايه

***

تاو

توره شپه توره تياره ده هر څه کېږي
د دوو زړونو تلوسه ده هر څه کېږي

خواته مه راځه ګلرنګه اور به واخلې
په زړګي کې مې لمبه ده هر څه کېږي

***

حضرت خان حليمي

خیال

چې په خندا به شولې شونډې دې په ګل بدلېدې
د ستا خوږې، خوږې خبرې په غزل بدلېدې

د پردېسۍ په تورو شپو کې به مې خیال داسې وه
زما د سر لاندې ډېرې په خنګل بدلېدې

***

تګ

قدمونه مې یو بل پسې روان دي
ستړې، ستړې په منزل پسې روان دي

تور ماښام کې او باران کې هغه دواړه
مېخانې ته په بوتل پسې روان دي

***

ساز

کله چې باد په دې نښترو راشي
په ګډا سر شي په سندرو راشي

زه چې د ستا مخ کې خندا پیدا کړم
هله مې ژبه په خبرو راشي

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library